

Kitab Daniel - Nomer Hiji

Ulai jeung Hiddekel

Jeff Pippenger

2023-11-21

“Para pangawula sareng rahayat nyatakeun yén nubuat-nubuat Daniel sareng Wahyu téh mangrupikeun rusiah anu teu kahartikeun. Nanging Kristus ngarahkeun murid-murid-Na kana kecap-kecap nabi Daniel ngeunaan kajadian-kajadian anu bakal lumangsung dina mangsa maranéhna, sarta ngadawuh, ‘Saha anu maca, sing ngartos.’ Mateus 24:15. Jeung pamadegan yén Wahyu téh hiji rusiah, anu teu kudu kaharti, dibantah ku judul éta kitab sorangan: ‘Wahyu Yesus Kristus, anu dipasihkeun ku Allah ka Anjeunna, pikeun nembongkeun ka abdi-abdi-Na perkara-perkara anu moal lila deui bakal kajadian.... Bagja jalma anu maca, jeung maranéhna anu ngadangu kecap-kecap nubuat ieu, sarta ngajaga naon-naon anu ditulis di jerona; sabab waktuna geus deukeut.’ Wahyu 1:1–3.”

“Nyaur saurang nabi: ‘Bagja jalma anu maca’—aya jalma-jalma anu moal maca; éta berkah lain keur maranéhna. ‘Jeung anu ngadangu’—aya deuih sawatara anu nampik ngadangu naon waé ngeunaan nubuat-nubuat; éta berkah lain keur golongan ieu. ‘Jeung ngajaga hal-hal anu ditulis di jerona’—loba anu nampik ngindung kana pangéling jeung parentah anu aya dina Wahyu. Taya saurang ogé di antara maranéhna anu bisa ngaku éta berkah anu geus dijangiikeun. Sakur anu ngahina perkara-perkara nubuat, sarta ngécé lambang-lambang anu dipaparinkeun di dieu kalayan agung, sakur anu nampik ngabenerkeun hirupna, jeung nyiapkeun diri pikeun datangna Putra manusa, moal meunang berkah.”

“Nilik kana kasaksian tina Pangilhaman, kumaha wani jalma-jalma ngajarkeun yén Wahyu téh hiji rusiah, anu teu kahontal ku pangartos manusa? Ieu téh rusiah anu parantos diungkabkeun, hiji kitab anu parantos dibuka. Pangajaran ngeunaan Wahyu ngarahkeun pikiran kana nubuat-nubuat Daniel, sarta duanana nampilkeun pangajaran anu pangpentingna, anu dipasihkeun ku Allah ka manusa, ngeunaan kajadian-kajadian anu baris lumangsung dina panutupan sajarah dunya ieu.” *The Great Controversy*, 340.

“Panalungtikan ngeunaan Wahyu ngarahkeun pikiran kana nubuat-nubuat Daniel.” Sabagian jalma ngan ukur ningali nubuat dina jero kitab Daniel. Padahal Daniel nampilkeun dua garis bebeneran, sarta bebeneran anu ngawakilan nubuat-nubuatna téh aya dina genep pasal panungtungan tina kitabna. Genep pasal kahiji nampilkeun nubuat anu digambarkeun, anu, sacara umum, can kénéh dipikawanoh. Saméméh urang mertimbangkeun genep pasal kahiji Daniel, urang bakal nerangkeun naha saéstuna ngan aya dua nubuat anu diwakilan dina genep pasal panungtungan kitab Daniel. Sister White nunjukkeun dua nubuat éta ku ngarujuk kana dua walungan gedé di Sinear. Nalika urang narima perlambang anu dipedar ku anjeunna, urang manggihan konci pikeun ningali dua, jeung ngan dua, nubuat dina genep pasal panungtungan Daniel.

“Cahaya anu ditampi ku Daniel ti Allah dipaparinkeun hususna pikeun poé-poé panungtung ieu. Titingalian-titingalian anu anjeunna tingali di sisi walungan Ulai jeung Hiddekel, éta

walungan-walungan gedé di tanah Sinear, ayeuna keur lumangsung dina prosés kacumponan, sarta sakabéh kajadian anu geus diwartakeun bakal geura kalakon.” Testimonies to Ministers, 112.

Wahyu dina pasal dalapan dipasihkeun di sisi walungan Ulai.

Dina taun katilu pamaréntahan Raja Belsyasar, hiji titingalian nembongan ka kuring, nya ka kuring Daniél, sanggeus anu geus nembongan ka kuring ti heula. Jeung kuring ningali dina hiji titingalian; sarta kajadian, waktu kuring ningali, yén kuring aya di Susan, di karaton, anu aya di propinsi Elam; jeung kuring ningali dina hiji titingalian, sarta kuring aya di sisi walungan Ulai. Daniel 8:1, 2.

Nalika urang nyokot éta paragraf tina Testimonies to Ministers, tempat Sister White nyebut “the Ulai and Hiddekel” sarta nyebut éta “the great rivers of Shinar,” urang keur ngabedah éta paragraf tina salah sahiji pedaran anu pangpentingna ngeunaan ulikan kitab Daniel jeung Wahyu dina tulisan Sister White. Dina éta petikan anjeunna nyatakeun, “There is need of a much closer study of the word of God; especially should Daniel and the Revelation have attention as never before in the history of our work.”

Lamun urang nalungtik taliti dua ayat kahiji anu kakara urang cutat tina Daniel pasal dalapan, éta nyayagikeun dua kasaksian internal ngeunaan hiji kanyataan anu mindeng kali teu katenjo. Daniel nyebut, “dina taun katilu pamaréntahan” Belsyasar “hiji tetenjoan nembongan ka kuring.” Tuluy anjeunna nambihan, “sanggeus anu mimitina nembongan ka kuring.” Ayat ieu bisa kaharti ku dua cara, sarta ku cara naon baé ogé ngahasilkeun kacindekan anu sarua.

Malaikat Jibril nyaéta anu mawa cahaya nubuat ka Daniél, sakumaha anu dilakukeun ku anjeunna ka sakumna nabi, sabab anjeunna parantos ngagentos Iblis salaku nu mawa cahaya di sawarga. Ieu hartina yén unggal aturan nubuat anu aya dina Kitab Suci dipingpin ku Jibril. Naha Daniél ngartos éta atanapi henteu, dina ayat kahiji pasal dalapan, anjeunna henteu ngan ukur nandaan hiji paniténan nubuat anu penting, tapi anjeunna ogé nyayogikeun dua saksi ngeunaan paniténan nubuat anu penting éta dina éta ayat. Anu kacatet ku Daniél dina ayat kahiji téh nyaéta yén anjeunna parantos nampi hiji titingalian saméméh titingalian anu ditampi ku anjeunna di sisi walungan Ulai. Titingalian di sisi walungan Ulai datang dina taun katilu Belsyasar. Ari titingalian anu saméméh titingalian di sisi walungan Ulai, datang dina taun kahiji Belsyasar.

Dina taun kahiji pamaréntahan Belsyasar raja Babul, Daniel meunang hiji impian jeung tetenjoan dina pipikiranana waktu keur dina ranjangna; tuluy anjeunna nyerat éta impian, sarta nyaritakeun ringkesan perkara-perkara éta. Daniel 7:1.

Dina ayat kahiji tina pasal dalapan, Daniél nétélakeun yén anjeunna ogé kungsi meunang hiji titingalian dina taun kahiji Bélsasar, sabab anjeunna nyarios, “sanggeus anu nembongan ka kuring ti heula.” Naha titingalian ngeunaan Ulai nembongan sanggeus titingalian dina taun kahiji Bélsasar, atawa naha titingalian éta nembongan sanggeus titingalian kahiji tina dua titingalian anu saajar? Boh jawaban nu mana waé téh leres. Titingalian ngeunaan walungan Ulai téh titingalian anu sarua jeung titingalian dina pasal tujuh. Jibril keur ngalarapkeun prinsip nubuat “ngulang jeung ngalegaan,” sarta dina waktos anu sarua aturan yén ku kasaksian dua urang hiji perkara

diteguhkeun. Duanana titingalian éta ngabahas karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab.

Tetempoan dina pasal tujuh ngagambarkeun karajaan-karajaan éta minangka sato galak nu mangsa, ku kituna nekenkeun jeung nembongkeun éta dina kontéks kakawasaan sipilna. Tetempoan dina pasal dalapan ngagambarkeun karajaan-karajaan anu sarua éta ku lambang-lambang tina palayanan Bait Suci Allah, sanajan unggal lambang tina palayanan Bait Suci téh sacara dihaja geus diruksak, supaya ngawakilan ibadah palsu. Daniel dalapan ngagambarkeun karajaan-karajaan anu sarua jeung tetempoan dina pasal tujuh, tapi éta nempatkeun karajaan-karajaan éta dina kontéks agamana.

Panglihatan Ulai dina Daniel pasal dalapan ngulang deui sarta ngalegaan panglihatan dina pasal tujuh. Pasal tujuh ngaidéntifikasi aspék sipil tina karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab, sedengkeun pasal dalapan ngaidéntifikasi aspék kaagamaan tina karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab. Lamun ieu kahartos, mangka tiasa kahartos yén pasal tujuh jeung dalapan téh panglihatan anu sarua. Pasal salapan nyaéta tempat Jibril sumping pikeun maparin katerangan ngeunaan unsur waktu dina panglihatan pasal dalapan. Ku sabab kitu, panglihatan Ulai ngawakilan pasal tujuh, dalapan, jeung salapan tina kitab Daniel. Walungan Hiddekel tuluy diwanohkeun dina pasal sapuluh.

Dina taun katilu pamaréntahan Koresy raja Pérsia, hiji perkara diwahyukeun ka Daniel, anu dingaranan Béltasar; eta perkara teh enya, tapi mangsa anu geus ditangtukeun teh lila; sarta anjeunna ngartos kana eta perkara, sarta mibanda pangarti kana eta tetenjoan. Dina eta poé-poé, abdi Daniel keur prihatin salila tilu minggu pinuh. Abdi henteu dahar roti anu ngeunah, daging jeung anggur ogé henteu asup kana sungut abdi, sarta abdi pisan henteu ngurapan diri, nepi ka genep tilu minggu pinuh kalaksanakeun. Jeung dina poé ka dua puluh opat bulan kahiji, nalika abdi aya di sisi walungan gedé, nya eta Hidékel. Daniel 10:1–4.

Tetempoan walungan Hiddekel ngawanohkeun sajarah nubuat ngeunaan raja ti kalér. Ieu dimimitian ku ruksakna karajaan Aleksander Agung, netelakeun pasang-surut sajarah anu nyusul, nepi ka tungtungna ngan kari dua lawan anu titinggal tina paburencayna urut karajaan Aleksander Agung, nyaéta hiji raja kidul sacara literal ngalawan hiji raja kalér sacara literal. Ahirna ieu nepi ka sajarah kapausan, anu satuluyna jadi raja kalér sacara rohani, anu dina ahir pasal sabelas ngahontal tungtungna, Mikail nangtung, sarta mangsa cobaan manusa ditutup. Ringkesan basajanna nyaéta yén tetempoan walungan Ulai téh mangrupa tetempoan internal ngeunaan tempat suci Allah jeung pasukan-Na, ari walungan Hiddekel mangrupa tetempoan eksternal ngeunaan musuh Allah jeung umat-Na dina sajarah anu sarua. Ieu ngagunakeun prinsip anu sarua anu kapanggih dina tujuh jamaah jeung tujuh meterai dina Kitab Wahyu.

“Loba palayan teu nyoba ngajelaskeun kitab Wahyu. Maranéhna nyebut éta kitab henteu mawa kauntungan pikeun dipaluruh. Maranéhna nganggap éta minangka kitab anu disegel, sabab eusina ngandung catetan ngeunaan rupa-rupa lambang jeung simbol. Tapi nami anu parantos dipasihkeun ka éta kitab, ‘Wahyu,’ sorangan ngabantah anggapan éta. Wahyu téh memang kitab anu disegel, tapi ogé kitab anu geus dibuka. Éta nyatet kajadian-kajadian anu matak heran anu bakal lumangsung dina poé-poé panungtungan sajarah bumi ieu. Pangajaran-pangajaran dina kitab ieu écés, lain hal-hal anu mistik jeung teu kahartikeun. Di

jerona, jalur nubuat anu sarua dicangking deui saperti dina Daniel. Sababaraha nubuat geus dipidangkeun deui ku Allah, ku kituna némbongkeun yén éta kudu dipasihan pentingna. Gusti henteu ngulang-ngulang hal-hal anu henteu boga akibat anu gedé.” Manuscript Releases, jilid 8, 413.

Sajarah batiniah jeung lahiriah nu sarua anu digambarkeun dina kitab Daniel diteruskeun dina kitab Wahyu. Sajaba ti cahaya nubuat anu dihasilkeun tina dua titingalian ieu, aya ogé panguatan kana metodologi panapsiran Alkitab anu diagem ku William Miller, sarta saterusna ku Future for America. Lamun ditimbang kalayan bener, kitab Daniel, kitu deui kitab Wahyu, mangrupa tambang emas anu sajatina pikeun negeskeun prinsip-prinsip panapsiran nubuat anu ku Alkitab sorangan diidentifikasi di jerona.

Ulai anu jadi téma batiniah jeung Hiddekel anu jadi téma lahiriah, ogé ngalambangkeun dua nubuat anu kudu dibuka meteraina dina “waktu ahir.” Ulai dibuka meteraina dina “waktu ahir” dina taun 1798, jeung Hiddekel dibuka meteraina dina “waktu ahir” dina taun 1989, nalika, sakumaha dijelaskeun dina Daniel pasal sawelas ayat opat puluh, nagara-nagara anu ngalambangkeun urut Uni Soviét disapu ku kapapaan jeung Amérika Sarikat.

Lamun ieu kanyataan-kanyataan diaku, mangka bisa ogé diaku yén dua titingalian éta saenyana téh hiji titingalian, sarua halna jeung sajarah nubuat ngeunaan tujuh garéja jeung tujuh segel anu ngagambarkeun sajarah nubuat anu sarua. Ku kituna, dua titingalian éta jadi jalan anu ku Gusti dipaké dina gerakan baheula tina malaikat kahiji, sarta anu bakal dipaké ku Gusti dina gerakan kiwari jeung nu bakal datang tina malaikat katilu, pikeun ngahasilkeun hiji prosés pangwujian sakumaha ditepikeun dina Daniel pasal dua welas, ayat salapan jeung sapuluh.

Sarta saur-Na, “Mios, Daniel, sabab kecap-kecap ieu geus dikonci jeung disegel nepi ka mangsa ahir. Loba anu bakal dimurnikeun, dijadikeun bodas, jeung diuji; tapi jalma-jalma jahat bakal tetep ngalakukeun kajahatan; sarta moal aya saurang ogé ti antara anu jahat anu bakal ngarti; tapi anu wijaksana bakal ngarti.” Daniel 12:9, 10.

Salaku conto tina kabukana Hiddekel dina taun 1989, perhatikeun naon anu geus diucapkeun ku ilham.

“Dina Wahyu, sakabéh kitab dina Alkitab patepang jeung ditutup. Ieu mangrupikeun palengkep tina kitab Daniel. Nu hiji nyaéta nubuatan; nu hiji deui nyaéta wahyu. Kitab anu disegel téh lain kitab Wahyu, tapi éta bagian tina nubuatan Daniel anu patali jeung poé-poé panungtungan. Malaikat maréntahkeun, ‘Tapi maneh, eh Daniel, singpen kecap-kecap éta, jeung segel kitabna, nepi ka mangsa ahir.’ Daniel 12:4.” Acts of the Apostles, 585.

Boh Walungan Ulai boh Hiddekel patalina jeung poé-poé panungtungan, tapi Adventisme ngan ukur geus daék ngaku yén taun 1798 téh nyaéta “waktu ahir” nurutkeun Daniel, nalika kitabna kudu dibuka segélina. Sanajan kitu, bagéan tina nubuat anu “patalina jeung poé-poé panungtungan” leuwih merenah dipahaman minangka genep ayat panungtungan dina Daniel pasal sabelas, sabab ayat-ayat éta ditungtungan ku nangtungna Mikael nalika mangsa kasempetan manusa ditutup.

Tetela pangadilan, sakumaha anu kaidéntifikasi dina Daniel pasal tujuh, dalapan, jeung salapan, geus diségél nepi ka “waktu ahir” dina taun 1798. Cahaya éta (anu dihasilkeun ku tételana Ulai anu dibuka segélina) nyaéta béwara ngeunaan dibukana pangadilan panyungtikan, lain ngeunaan ditutupna pangadilan. Cahaya anu dibuka segélina ku tételana Hiddekel, ngidéntifikasi ditutupna pangadilan panyungtikan, sarta éta ogé mangrupa petikan dina Daniel anu ngamuat “bagian tina ramalan anu patali jeung poé-poé panungtungan.”

Panyingkaban dina taun 1798 ngumumkeun dibukana pangadilan panalungtikan. Panyingkaban dina taun 1989 ngumumkeun yén panutupan pangadilan panalungtikan geus deukeut pisan datangna. Tapak tandatangan Alpha jeung Omega katémbong écés dina kitab Daniel, tapi ngan lamun anjeun nyaho naon éta, sarta daék maliré neanganana.

Nalika waktu pangujian ditutup dina Daniel pasal sabelas, ayat opat puluh lima, tanda panandatangan ti Alfa jeung Omega kacatet. Awal kitab Daniel nembongkeun kalawan écés pisan di mana éta réngsé. Éta dimimitian ku perang literal antara Babul literal jeung Israil literal, sarta Babul literal meunang kameunangan.

Dina taun katilu pamaréntahan Yoyakim, raja Yuda, sumpinglah Nebukadnésar, raja Babul, ka Yerusalém, tuluy ngepung éta kota. Jeung Gusti masrahkeun Yoyakim, raja Yuda, kana pananganana, sarta sabagian tina pakakas-pakakas Bait Allah; éta ku anjeunna dibawa ka tanah Sinear, ka imah allahna; sarta pakakas-pakakas éta disimpenna kana gedong kabeungharan allahna. Daniel 1:1, 2.

Dina Daniel pasal sabelas, ayat opat puluh lima, hiji perang rohani antara Babul rohani, anu dilambangkeun minangka “raja ti kalér”, jeung Israél rohani, anu digambarkeun ku “gunung suci anu mulya”, ngahontal kacindekan, sarta Israél rohani meunang kameunangan atas Babul rohani.

Jeung anjeunna bakal ngadegkeun kemah-kemah karatonna di antara sagara-sagara dina gunung suci anu mulya; tapi anjeunna bakal nepi ka ahirna, sarta moal aya anu nulungan anjeunna. Jeung dina waktu éta Mikhael bakal nangtung, pangéran agung anu nangtung pikeun anak-anak umat anjeun; sarta bakal aya mangsa kasusah, anu can kungsi aya ti saprak aya hiji bangsa nepi ka waktu éta kénéh; jeung dina waktu éta umat anjeun bakal disalametkeun, unggal jalma anu kapanggih ditulis dina éta kitab. Daniel 11:45; 12:1.

Kitab Daniel jeung Wahyu téh hiji kitab:

“Kitab Daniel jeung Wahyu téh hiji. Nu hiji mangrupa nubuat, nu hiji deui mangrupa wahyu; nu hiji kitab nu disegel, nu hiji deui kitab nu dibuka. Yohanes ngadangu rahasia-rahasia anu diucapkeun ku guludug-guludug, tapi anjeunna diparéntahkeun ulah nuliskeun éta.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Dua buku ieu, sanajan sabenerna hiji buku, mangrupikeun karya agung tina pangajaran nubuat malaikat Jibril. Kuring nulis ieu kalayan sadar pisan yén naon anu ditepikeun ku Jibril ka Daniel jeung Yohanes asalna ti Yesus, anu nampi éta ti Rama. Maksud kuring lain pikeun ngajungjung Jibril, tapi pikeun ngajungjung wahyu anu jero ngeunaan bukti-bukti dina duanana buku, ngeunaan kumaha Sang Alfa jeung Omega ngararancang aturan-aturan nubuat pikeun napsirkeun Alkitab

anu kudu diwakilan dina éta dua buku, lamun urang daék ningali.

Hayu sim kuring ngingetan anjeun yén, dina ieu tahap, maksud jeung tujuan sim kuring lain pikeun nampilkeun hiji tafsir ngeunaan dua nubuat walungan Ulai jeung Hiddekel. Maksud jeung tujuan sim kuring nyaéta pikeun ngulik nubuat-nubuat dina genep pasal kahiji tina kitab Daniel. Sim kuring ngan ukur keur ngawangun hiji perkara yén kitab Daniel jeung Wahyu téh, meureun, mangrupikeun kitab-kitab anu disusun pangjerona dina Pangandika Allah. Eta kitab-kitab nampilkeun amanat nubuat, bari ogé ngaidentifikasi sipat Allah, bari ogé ngaidentifikasi aturan-aturan anu kacida diperlukeun pikeun diterapkeun lamun hiji jalma rék nyaho kana nubuat-nubuat éta, sarta ogé nyaho ka Anjeunna anu ngedalkeun nubuat-nubuat éta.

Conto séjén ngeunaan jero pisan sipat éta kitab-kitab téh nyaéta kumaha Daniel nampilkeun “tujuh mangsa” tina Imamat dua puluh genep. Nubuatan ngeunaan “tujuh mangsa” éta baheula geus jadi jeung ayeuna kénéh kudu jadi “batu sandungan” pikeun umat Allah, boh di Israél baheula, dina gerakan Millerite tina malaikat kahiji, kitu deui dina gerakan ayeuna jeung nu bakal datang tina malaikat katilu. “Batu sandungan”, nurutkeun harti basajanna, nyaéta hiji hal anu ku anjeun teu katempo, sanajan éta écés aya di dinya. Ku sabab kitu, sanggeus anjeun ngakuan “tujuh mangsa” dina kitab Daniel, anjeun ningali yén éta mémang écés aya di dinya, tapi anjeun ogé ningali yén éta disumputkeun tina jalma-jalma anu milih pikeun henteu ningali.

Nyumputkeun hiji hal bari sacara gramatikal éta aya dina kaayaan kabuka téh mangrupa hiji prestasi anu pohara jero; éta téh hiji hal anu moal bisa diselapkeun kana novel misteri ciptaan manusa mana waé. Ieu téh hiji karya agung, sabab éta aya di dinya, écés katingali ku saha waé anu henteu hayang titajong, tapi mustahil katingali ku maranéhna anu milih pikeun titajong. Eta téh, saolah-olah kitu, “nyumput di tempat anu kabuka écés katingali”. Ieu kahontal ku paduan kamanusaan jeung Kaallahan.

Abdi nyebut kitu, sabab abdi hoyong ngingetkeun urang dina ieu waktos, yén aya hiji ajaran Katolik di jero Adventisme, sahanteuna ti saprak medalna Questions on Doctrine dina taun 1957, sarta éta ogé geus ngangkat sirahna anu teu bener di jero gerakan bebeneran ayeuna ieu, Future for America. Gagasanana nyaéta yén Kristus, dina mangsa inkarnasi, henteu nyandak daging anu Anjeunna wariskeun ti Maryam. Tangtu waé, jalma-jalma anu ngadukung ieu ajaran henteu ngedalkeunana ku cara kitu, tapi sanajan kitu, éta téh naon anu sabenerna ku maranéhna diajarkeun. Abdi nyebut ieu ajaran Katolik, sabab anggapan yén daging Kristus sarua sucina jeung daging Adam saméméh anjeunna dosa, nyaéta logika Setan pisan anu dipaké ku garéja Katolik dina ajaran maranéhna ngeunaan anu disebut “immaculate conception.” Jeung upami anjeun can wawuh kana ajaran kahiru ngeunaan “immaculate conception,” éta ngajarkeun yén daging Kristus sacara gaib dijadikeun saperti kodrat handap Adam dijadikeun, saméméh anjeunna jeung Hawa dosa, atawa, sakumaha anu diklaim, Kristus miboga kodrat Adam saméméh ragrag, anu tanpa dosa. Éta ngajarkeun yén Maryam sorangan sacara mujijat dipaparinkeun kodrat daging Adam anu can ragrag saméméh anjeunna dosa, sangkan anjeunna tiasa janten wadah anu sampurna pikeun Roh Suci ngainkarnasikeun orok Yesus kana dagingna anu sampurna.

Tangtu, maranéhanana dina Adventisme anu nangtung pageuh kana kacindekan anu sarua ngeunaan daging Yesus, henteu nunjuk kana mujijat naon waé patali jeung Maryam, tapi maranéhna memang nyasabkeun harti petikan-petikan tina Sister White jeung Alkitab, pikeun ngajar konsép Katolik anu sarua pisan. Naha kuring kakara nyimpang sarta ngalieurkeun paguneman ti sawala ngeunaan kitab Daniel? Kuring baris ngajawab éta.

Struktur jeung rarancang mujijat tina Daniel jeung Wahyu téh kahontal ku gabungan kamanusaan jeung Kaallahan. Yesus téh Firman Allah, jeung Alkitab téh Firman Allah. Sipat ilahi jeung sipat manusa Yesus kacida lengkepna kagambarkeun dina Alkitab. Kecap-kecap anu aya di jerona téh ilahi sarta ngandung kakawasaan nyipta pikeun ngarobah hate jeung pikiran. Kecap-kecap éta téh kakawasaan anu sarua pisan anu ngadatangeun sagala rupa kana ayana. Tapi jalma-jalma anu ku Allah dipilih jadi pakakas-Na dina nyatet Alkitab, sadayana téh jelema dosa. Bagian manusa dina ieu padika digambarkeun ku manusa ragrag. Alkitab téh gabungan unsur manusa jeung ilahi, sarta para nabi téh jelema-jelema dosa, sakumaha unggal anak Adam ogé kitu. Kristus henteu kungsi ngalakukeun dosa dina pikiran, dina kecap, atawa dina lampah. Tapi Anjeunna mémang nyandak daging Maryam sanggeus opat rébu taun degenerasi. Upama Anjeunna saéstuna nyandak sipat dagingiah Adam anu handap saméméh Adam geus ngalakukeun dosa, éta bakal nungtut supaya unggal panulis Alkitab ogé kudu tanpa dosa.

“nyumput di tempat anu atra” tina “tujuh waktos” dina kitab Daniel kacumponan, lain ngan ku kecap-kecap anu ditulis ku Daniel, tapi deuih ku manusa-manusa ragrag anu narjamahkeun Alkitab King James. Manusa-manusa ragrag dua kali nyabak kitab Daniel, jeung naon anu kacumponan téh mustahil pikeun dipigawé ku saha baé manusa tanpa pangawasan providensial ilahi ti Allah.

Dina artikel urang salajengna urang baris ngamimitian némbongkeun kumaha Kaallahan jeung kamanusaan nyumputkeun “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep sacara kabuka katingali dina kitab Daniel, sabab Allah geus nyaho ti heula, malah geus ngarancangna, yén éta kudu jadi “batu titajong” pangujian boh pikeun jalma-jalma dina gerakan malaikat kahiji, boh ogé pikeun jalma-jalma dina gerakan malaikat katilu.

“Cahaya anu ditampi ku Daniél ti Allah dipaparinkeun hususna pikeun poé-poé panungtungan ieu. Panglihatan-panglihatan anu anjeunna tingali di sisi walungan Ulai jeung Hidékel, éta walungan-walungan gedé di Sinear, ayeuna keur dina prosés kagenapan, sarta sakabéh kajadian anu geus dinubuatkeun baris geura kajadian.” Testimonies to Ministers, 112.